בבדר

נשמת ההיכל

עצם כתב יד קדשו של רבינו מרן בעל הסולם ותלמידיו זיע"א, שלא ראו אור מעולם

ברכות ותודות למכון "אור הסולם" ולעומדים בראשה על אדיבותם בהגלות כתבי הקודש

פרשת תולדות - סיום

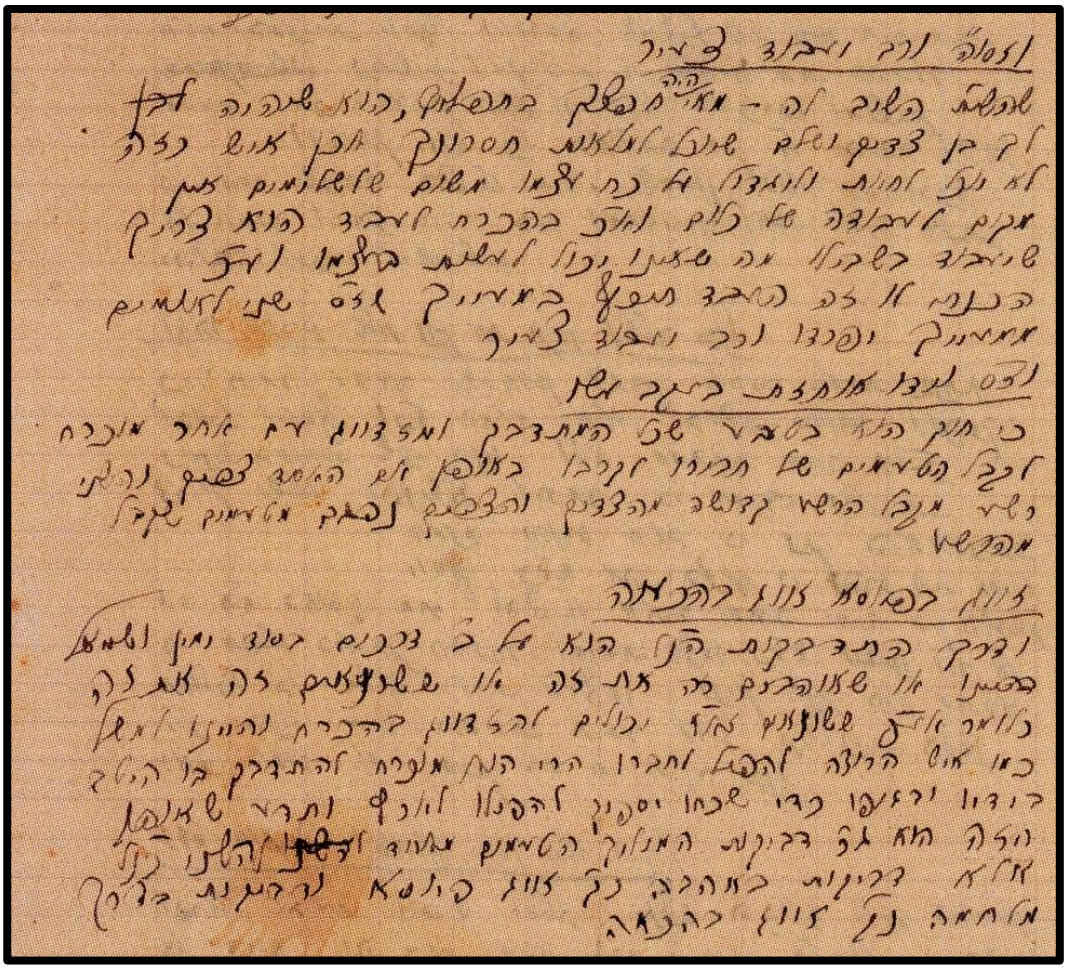

פרשת תולדות - סיום

<u>וזסו"ה ורב יעבוד צעיר</u>

שהשי"ת השיב לה – מאי היה חפצך בתפלתך, הוא שיהיה לך בן צדיק ושלם שיוכל למלאות חסרונך אכן איש כזה לא יוכל לחיות וליגדול על כח עצמו, משום שלשלימים אין מקום לעבודה של כלום וא"כ בהכרח לעבד הוא צריך שיעבוד בשבילו מה שאינו יכול לעשות בעצמו וע"כ הכנתי לו זה העבד תיכף במעייך שז"ס שני לאומים ממעייך יפרדו ורב יעבוד צעיר.

<u>וז"ס וידו אוחזת בעקב עשו</u>

כי חוק הוא בטבע שכל המתדבק ומזדווג עם אחר מוכרח לקבל הטעמים של חבירו לקרבו באופן אם האחד צדיק והשני רשע מקבל הרשע קדושה מהצדיק והצדיק נפגם מטעמים שקבל מהרשע.

<u>זווג בפיוסא זווג בהכאה</u>

ודרך התדבקות הנ"ל הוא על ב' דרכים בסוד ימין ושמאל, דהיינו או שאוהבים זה את זה או ששונאים זה את זה כלומר, אע"פ ששונאים זא"ז יכולים להזדווג בהכרח. והיינו למשל כמו איש הרוצה להפיל לחברו הרי הוא מוכרח להתדבק בו היטב בידיו ובגופו כדי שכחו יספיק להפילו לארץ. ותדע שאופן הזה הוא ג"כ דביקות המוליך הטעמים מאחד להשני כנ"ל. אלא דביקות באהבה כ"ק זווג פיוסא ודביקות בדרך מלחמה נק' זווג בהכאה.

חברים יקרים: בודאי אתם מבינים את חשיבות פעולותיה של אור הסולם ונהנים מפרותיה אור הסולם זקוקה לתמיכתכם, היו שותפים!!!

תוכלו לתמוך בנו בהוראת קבע או באופן חד פעמי, כל אחד כפי מתנתו הרחבה, כדי שנוכל להמשיך ולשרת את כלל הלומדים.(ניתן ליצור קשר בטלפון -050 4194229)

מתיקות

נשמת התורה

שנה ב'

מאמר חסידות בדרך תורת מרן רבינו הקדוש בעל הסולם זיע"א

פרשת וישלח ה'תשע"ט

בעניין יעקב אבינו ע"ה כנגד עולם התיקון המתקן את שבירת הכלים, ועניין סוכה ובית

'ויעקב נסע סוכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות. על כן קרא שם המקום סוכות'. וברש"י – "שהה שם שמונה עשרה חודש – קיץ חורף קיץ. סוכות קיץ בית חורף, סוכות קיץ", עניין קיץ וחורף הוא על פי עבודת הבירורים שצריך לעשות. והיינו, לתקן את שבירת הכלים שהיה בעולם הנקודים. וכן את חטא אדה"ר שעניינו הוא שבירת הכלים שבנשמות.

ותיקון שבירת הכלים הוא בזה שצריך לסבול את הקטנות לפני הגדולות. בעולמות שלפני השבירה היה רק גדלות. וזה גרם שמלכו ז' מלכין קדמאין, שאמרו אנא אמלוך, ונשברו הכלים.

ובעולם התיקון, שנקרא עולם האצילות, או מ"ה החדש, נתקן עניין של עיבור יניקה מוחין. היינו, בדומה לאדם שנמצא בבטן אמו בקטנות הכי גדולה, מקופל כפנקס, ואמ"כ נולד ויונק משדי אמו חלב, ובהמשך הזמן לאט לאט מתפתח עד שבא לשני הגדלות, שיש לו כבר דעת. כן המדריגות הרוחניות בעולם התיקון נוסדו, שמקודם מופיע האור הקטן ביותר, שזה בחי' עיבור. ואחמ"כ מופיע אור מעט יותר גדול, שנקרא יניקה. ואחמ"כ יכול להופיע המדריגה בכל תפארתה, המכונה 'מוחין', ורק אחר הקטנות. ויש לדעת שהקטנות אינה מתבטלת מחמת הופעת הגדלות, אלא הקטנות הוא יסוד הגדלות. בדומה לבניין שלא יכול לעמוד בלי יסודות, כן הקטנות היא היסוד שעליו עומדת הגדלות.

ועניין זה, של תיקון השבירה בדרך קטנות הקודם לגדלות, מתבטא גם בזמן של ימות השנה, שהחורף הוא זמן הקטנות, המקביל לחודשי העיבור והיניקה. וכן בזמן החורף כל הבריאה מתכנסת אל תוך עצמה, לצבור כוחות. וימי הקיץ מקבילים לגדלות המוחין, כנגד האותיות י"ה שבשם הוי"ה, שמרמזין על המוחין. ועל כן בימי הקיץ העולם פורח ושמח והשמש מאירה על הארץ. וכמו שזה בגשמיות כך כל שנה בפני עצמה, זה פרצוף שלם שאנו מתקנים אותו ומוציאים אותו מעולם השבירה. והניצוצות האלו עוברים תהליך של עיבור ויניקה בימי החורף ומקבלים את הגדלות של המוחין בימי הקיץ.

והנה עניין השבירה הוא שימוש לא נכון בכוחות הנפש, כגון המידות של חסד וגבורה. שעם החסד משתמש לאהוב את הרע ולהשפיע לסטרא אחרא, וכן במידת הגבורה. ועיקר הגדלות של האדם בא מהכלים שנפלו בשבירת הכלים, שזה הרצונות הגדולים שלו לקבל את התענוג שה' רוצה לתת. רק כיוון שנעשה בהם שימוש לא נכון נשברו. ועולם התיקון, שהוא הקטנות הקודם לגדלות, הוא לא העיקר, אלא רק "מכשיר" כדי שעצם הנברא, שהוא הרצון השבור, יתוקן ויוכל לחזור לשמש מה שהיה. שזה ג"כ העומק של 'כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו', היינו, שכל הגדול מחבירו. שיש לו מבחינת נשמתו כלים גדולים לקבל אורו יתברך, כך גם יצרו גדול הימנו, היינו שהכלים האלו נפגמו ביותר בשבירת הכלים. ע"כ רשע גדול הינו בעצם צדיק יותר גדול. כי עצם האדם הוא על פי שורשו בעולם השבירה, ששמה נמצאים הרצונות השבורים. רק שעולם האצילות מתקן את האדם השבור שיהיה אדם שלם. וזה על ידי הקטנות שנותן לו. וא"כ נמצאנו למדים שעיקר שורש האדם הוא מעולם השבירה, שהוא עניין הניצונות המתבררים בכל שנה ושנה ועולם התיקון מתקנם ע"י התהליך של עיבור יניקה מוחין, עד שיכולים להתלבש בגוף גשמי ולעבוד את ה'.

וזה הרמז שעולם הנקודים נקרא ב"ן, בגימטריא בהמה. ועולם האצילות, שמתקן את השבירה, נקרא מ"ה שבגמטריה אדם, כי עצם האדם הוא הרצון לקבל שלו שהוא כח הבהמה, שזה העזות פנים של האדם. וזה כך כי ה' ברא אותו באופן כזה שרוצה להיטיב לו, על כן צריך רצון לקבל מופרז ביותר. אלא שזה צריך להתתקן. והיינו, שצריך לקחת את העזות והחוצפה של עולם השבירה ולתקנו, שהאדם ישתמש עמו באופן נכון, עד שהנברא יבין שהעזות והחוצפה והרצון המופרז שלו, יש להם תפקיד שיעורר בעצמו רצון לקבל את כל התענוגים העליונים, מחמת שכך ה' רוצה. וזה נקרא עולם התיקון, שמכשיר את עולם השבירה. ועולם השבירה, שנקרא עולם ב"ן שבגמ"ט בהמ"ה, הנה בהמה הוא ב"ה-מ"ה היינו שמ"ה שהוא עולם התיקון מתקנו.

וזה ביאור עניין 'ויעקב נסע סוכותה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות'. סוכה הוא עניין השגה וראיה, שהוא עניין המשכת התענוג ועניין זה שייך ל'מקנהו', שהוא הבה"מה עולם השבירה ששמה נמצאים הרצונות הגדולים, הממשיכים את האור. אך התיקון של זה הוא בחי' סוכה, שהוא דירת ארעי, שהבאור בזה שעולם התיקון גורם שההשגה הזו לא תהיה באופן קבוע, אלא יוקדם אליה עניין הקטנות, שזה מרומז בדירת ארעי שאינה קבועה. כך שמצד אחד יש את עניין "סוכה", שהוא השגה של תענוג, מצד שני יש את עניין ה"ארעי" שפועל בו עולם התיקון, והסוכה שייכת לימי הקיץ, שהוא הזמן של גילוי הגדלות. אלא שיחד עם הסוכה שכנגד הגדלות, יש את עניין ה"בית", שרומז על הקביעות, שהוא עניין הקטנות, שמזה אין ירידה. וזה הבסיס הקבוע שעליו נבנה כל הגדלות והוא שייך לימות החורף שכנגד ימי הקטנות כנ"ל. ויעקב אבינו עסק בעולם התיקון, שהוא החיבור של קטנות וגדלות כאחד. חורף וקיץ, סוכה ובית, ואדם ובהמה תושיע ה', שאדם מתקן את הבחי' בהמה, שהם הרצונות הגדולים שנשברו בשבירת הכלים. ועל כן שהה יעקב בסוכות י"ח חדשים, שמרמז על החיים העליונים, שנמשכים ע"י חיבור סוכה ובית, קטנות וגדלות.ובזה נבין מה שמובא בסוף הפרשה. ז' המלכים של אדום, שהוא כנגד השבירה כידוע ז' המלכים שנשברו, כי ע"י ההכנה של יעקב אבינו ופגישתו עם עשיו, הכין מבוא ודרך לבני ישראל אחריו, לתקן את השבירה ע"י עולם התיקון, שהוא בחי' הקטנות המתקנת את הגדלות.

וסעודת יעקב אבינו הוא סעודה שלישית של שבת הנק' רעוא דרעוין, בחי' מצח הרצון, שזה כנגד עולם התיקון הנקרא מצח ורצון, כי הרצון בבחי' מסוימת הוא קטנות. כי רק רוצה ואין ביכולתו לעשות כלום. וזה דרך ומבוא לתקן את שבירת הכלים, שהם העוז והחוצפה להכנס לקדושה. וכמו שאמרו חז"ל ישראל עזין שבאומות מצד מה שהם מתקנים את העזות פנים של השבירה ע"י מצח דקדושה, הפך מצח של עזות פנים, בחי' אשה זונה. וזה בחי' ציץ שהיה על מצח הכהן הגדול. כי הציץ מכפר על עזות פנים, כי כנ"ל שתיקון העזות הוא ע"י הקטנות. וציץ הוא עניין ראיה מעטה, כמו שכתוב "מציץ מן החרכים', שע"י הקטנות הזו של הציץ מתקנים את העזות פנים של השבירה. שבת שלום לכולם.

יש לי מושג

גאולת מצרים

נשמות ישראל נמשכות מזו"ן, ומתוך שנוקבא דז"א ממותקת בבינה, שהיא נבחנת לעולם העליון, ע"כ יש לנשמות ישראל שורש גם שם בבינה. ובכדי להוציא בני ישראל מארץ מצרים, שבדרך הטבע מצד זו"ן לא היו ראוים להגאל, המשיך הקב"ה לכל אותו הדור נשמות גבוהות מעולם העליון, מבינה בלבדה, ומכח שורשם הגבוה הזה גאל אותם הקב"ה, וזה סוד וגאלו מיד חזק ממנו. כי משורשם הישר של נשמות ישראל היתה הטומאה של מצרים חזקה מקדושת ישראל, אלא שהאיר להם נשמות גבוהות מבינה וגאל אותם.

(זוה"ק בראשית א סעיף קנג)